

Moje nejhezčí trampský Vánoce

Napsal uživatel Michal Konečný - Jupp
Pátek, 22. prosinec 2006 04:00

Bylo to divný. Seděli jsme kolem ohně zachumlaní do vaťáků, oheň hřál tak na púl plynu, ale našťěstí slunce se teprve chystalo za špičky stromů. Byl Štědrý den 13:00. Odpoledne se líně vleklo, ostatně s plným žaludkem se odpoledne vždycky líně vleče. Wakin před obědem vyhrožoval, že bude slavnostní oběd servírovat ve stříbrných ešusech, ale nakonec jsme kotlety jedli zase z hliníku.

Prostě taková normální pravá kamarádká sváteční nálada, nebejt toho vetřelce.

Objevil se na svahu nad kempem a ze začátku jsem ho viděl jenom já. Byl bloňďák, byl drobný s roztomilým kukučem a bylo mu tak devět.

Kamarádi si všimli, že jsem zahleděn, a otočili se.

-Ahoj, řekl s přirozeností zkušeného lovce bizonů. Vypadal nadrzle, ale něčím, nedalo se přesně říct čím, byl sympatický.

-Ahoj, odpověděl jsem jménem naší osady. Já jsem Rony. Tohle je je Wakin a tohle Bivoj. Seskákal se svahu do kempoviště a každému z nás obřadně zalomil palec. Jeho dětská ručka tuhle operaci bez potíží zmákla i s Bivojovou tlapou sněžného muže.

-Já jsem Ježíšek, řekl.

To je ale blbá přezdívka, myslel jsem si. I když na Štědrý den je to docela stylové. Pak mi došlo, že si z nás dělá srandu.

-Hele, kluku, kde ses tu vzal? Esisisi nevším, je zimní odpoledne a za hodinu bude v celým tom obrovským lese tma jako v?.

Zvědavě mě pozoroval asi na způsob, jako když překrojíte žížalu a pak sledujete, co ty dvě půlky začnou dělat. Pak vystartoval:

Jupp společně s Tonym Linhartem, Strunkou, Milošem Hlávkou a akreditovaným dopisovatelem FOLKtime Klokanem na loňském Trapsavci.

foto: Milan Plch - Belmondo ©

-No řekni to slovo, řekni? Jestli to řekneš, tak dostaneš hovno a né dárky.

Dobrák Wakin si našťěstí všiml, že začínám bobtnat a převzal debatu do svých rukou. Přesněji řečeno podal Ježíškovi hrníček.

-Hele, mladej, máš před sebou dlouhou cestu. Napij se čaje a pak upaluj, ať jsi do tmy doma.

-Tos vystih naprosto přesně, kamaráde, povídá kluk, ještě musím na Blizzard, Netopýry, Zlámanou podkovu, Konvoj, ???.

Pak vyjmenoval prakticky všech sedmnáct osad, jejichž kempy se tyčily tady v Horách na dvaceti čtverečních kilometrech. Bez překlepu.

Nabízelo se jediný rozumný vysvětlení: je to synek hajnýho a o víkendech místo psaní úkolů obíhá les a šmíruje trampský osady. Ta teorie měla jednu vadu na kráse: široko daleko tu byla

Moje nejhezčí trampský Vánoce

Napsal uživatel Michal Konečný - Jupp
Pátek, 22. prosinec 2006 04:00

jediná hájovna Na Babě, a tam měli jen dvě dcery.

Zkusil jsem ještě jednu kontrolní otázku, jedno jméno vynechal:

-A na Dawson půjdeš taky?

Chvilí se zamyslel, dvakrát se podrbal na hlavě.

-Ne, řekl nakonec.

-Proč?

-Tam jde kolega Děda Mráz.

-Cože?!?, zaznělo trojhlasně.

-No jejich šerif Bouda volil komunisty.

A je to tady! O Boudovi se mezi trampy povídalo ledacos, dokonce že je na nějakém česnekovém seznamu. Prej taky dřív na trampy donášel. Ale jak to ten kluk může vědět?!

Hlas lidu potvrzen hlasem božím? Kruci, mně z toho snad jebne! Já nakonec začnu věřit, že on je opravdu Ježíšek.

-Hele, politiku na vandr netahej!

-A náboženství můžu?, odpověděl ten fracek drze.

-Jaký náboženství? Co je to náboženství?, zeptal jsem se ve vyšší tónině.

-Že v něco věříš. Že třeba věříš, že JSEM Ježíšek.

No to je mi paráda! Štědrý den, za chvíli bude tma, ještě jsme ani nepostavili na grog a já tady vedu filozofický debaty s devítiletým klukem, kterýho budeme muset nakonec dovést domů, aby nezabloudil.

-Hele chci nějaký důkaz, že jsi Ježíšek. Nějaký zázrak nebo něco podobného.

Udělal rukou kruh nad svojí hlavou a nastala mu tam svatozář. Naše čelisti popadaly do ohniště.

-Stačí?, zeptal se. Z naší strany se nedočkal odpovědi.

Tak zatočil nad hlavou opačným směrem a tím to vypnul.

-Na vandru to normálně nikdy nepoužívám. Lesní zvěř to irituje, přidal vysvětlení.

Bylo to věčné, naprosto přirozené a ekologické, ale přesto se nikdo z nás do diskuse nepřidal.

*

-Už musím. Fakt bych to nestihl. Užijte si to. A děkuju za čaj.

Znova nám obrádně zalomil a začal stoupat do svahu. Ještě dvakrát zablikal svatozáří na pozdrav a zmizel. Už se šerilo, a tak nebylo jasný, jestli zmizel v lese nebo se stal neviditelným. Dlouze jsme si to užívali, ten šok i okouzlení a povídali si nesmysly.

-To bude zápis do osadní kroniky! To teda nikdo nemá?

-Nebo to budou mít po dnešku všichni.

-Hele, a jak to moh vědět s tím Boudou?

-To voni si s tím Santa Klausem a Dědou Mrázem všechno řeknou.

*

Najednou jsme měli pocit, že se rozednívá. Když jsme se otočili na pasece zářil třímetrový smrk. Byly na něm krásné ozdoby a hlavně spousta světel, žádná elektrika, samé svíčky a prskavky.

Rozdali jsme si dárky, které jsme pod ním našli. Byly krásné a trampsky užitečné. Byly jednoznačně od něj. My jsme si svoje drobnosti předali už v poledne. Ale nuž, kvůli kterému jsem už půl roku oslintával výkladní skříň prodejny Lesalov pod stromečkem nebyl. To mám za to, jak jsem byl na něj ostrý.

Smrk zářil, stáli jsme tam, čučeli na tu nádheru a nebyli schopni slova. Teď ještě vyleze z lesa srnka a postaví se vedle toho stromu a kýč bude dokonalý. Ani jsem tu myšlenku nestačil

Moje nejhezčí trampský Vánoce

Napsal uživatel Michal Konečný - Jupp
Pátek, 22. prosinec 2006 04:00

dovést do konce a srnka tam byla.

-Tohle nemá cenu někomu vyprávět. Nikdo by tomu nevěřil, řekl Bivoj.

-Co budem dělat teď?, ptal se Wakin.

-Jde se na půlnoční, řekl jsem. -Poděkovat.

*

Cesta do Černic, kde byl kostel, trvala slabou hodinku. Mlčeli jsme. Já, tramp a od narození zapřísáhlý ateista jsem šel poprvé v životě do kostela. (Tedy nepočítaje nějakou tu prohlídku baroka v rámci vandru.) Myslím, že oba moji spoluohňovníci na tom byli podobně.

Kostel byl plný, mše už začala. Napadlo mě, že Černice snad ani nemohou mít tolik obyvatel, a pak jsem si všiml, že zhruba dvě třetiny přítomných jsou trampové. Hodně známých tváří, zdravili jsme se pohledem. Takže v tom zázrakování nejedeme sami.

Zatímco kněz mluvil o Betlému a o božím narození, napadaly mne samé blbosti. Není papež taky tramp? A jak je to vlastně s vandrováním tam nahore? Takový anděl, ať dělá co dělá, přes křídlo usárnu nepřehodí. Proč trampové hrají na kytary a ne na varhany? To poslední mě napadlo, když z kůru vytryskla fakt hustá a krásná hudba. Ohlédnu se a co nevidím: Stojí nahore na zábradlí, šaškuje tam, ruce rozpažené jako že drží balanc, a přebíhá z jednoho konce zábradlí na druhý. Pod ním tak dvanáct metrů. Spadneš frajírku, pomyslím si, ale hned se opravím: proč by to dělal, když je Ježíšek?

Varhany dozněly a mše skončila. Lidé se tiše rozpouštěli do štědrovečerní tmy. Kněz zmizel ve dveřích vedle oltáře. Šel jsem nesměle za ním.

-Pane faráři, můžu se vás na něco zeptat?

-Já vím, na co se chceš ptát. Zase dělal při mši pitominky, že jo. Měl bych mu vynadat. Ale zase jsem rád, že ze statisíců kostelů na celém světě si na Vánoce vybere vždycky mě.

-Ahoj, ozvalo se za mými zády.

Tvářil se jakoby provinile, ale kněz se jen usmíval.

-Tak co, zeptal se mně Ježíšek, srnka se stavila?

-Přišla!, potvrdil jsem.

-Hele, zeptal se napůl nesměle a napůl drze, mohl bych teď jít s váma na kemp?

Ty můžeš jako Bůh všechno pomyslet jsem si. Ale navenek jsem se přísně zeptal:

-A co Bůh otec, povolí ti to?

-Ten má teď spousty starostí. To víš, Vánoce?.

Neptal jsem se ho, jestli má teplý spacák. Protože Bůh za á) spacák nepotřebuje a za bé) když ho potřebuje, tak si ho zázrakem opatří.

*

Šli jsme ve čtyřech lesem a sněhem zase nahoru. Wakin a Bivoj si to pořád ve svých myslích přehrabovali. Jsme ztracená generace. Nás učili v první třídě z těchhle věcí akorát, že Lenin leží na Rudém náměstí.

Když jsme došli až na kemp, zeptal se:

-Hele, a mohl bych zapálit oheň jednou sirkou?

-Mohl bys, řekl jsem. Ale fakt jednou sirkou. Žádný zázraky.

Přistoupil k připravené hraničce a škrtl. Sirka se rozhořela, postupně zkomírala, ale pak se oheň rozhořel jasným plamenem.

Stejně švindloval. Ale do osady jsme ho nakonec vzali.